

Bir Celladın Anıları

Abdurrahman Balakan, sokaklarda doğmuş, sokaklarda büyümüş, kısa yoldan zengin olma hayali ile şeytanın aklına uyup arkadaşları ile birlikte mağaza soymaya kalkmış ve ilk işinde yakayı ele vererek hapishaneyi boylamış bir Roman çocuğu. Hapishaneye adım atar atmaz hırsız olduğu gerekçesiyle "eşek sudan gelinceye kadar" dayakla karşılanmış, ilerleyen günlerde de gerek mahkûmlar, gerekse gardiyanlar tarafından en ağır dayaklardan geçmiş, en ağır koşullarda çalıştırılmış bir mahpus.

Altı aylık hapishane sürecinin üçüncü ayında idam hükümlüsü Halil F.'nin güleryüzle kendisine ikram ettiği bir sigara, hapishanedeki kâbusların da sonunun gelişinin işareti olur. İdam hükümlüsü Halil'in koğuştakilere "Zaten ölmeyi bekliyorum. Bu çocuğa kötü davranan olursa hazır giderken yanımda iki-üç kişiyi daha götürmem benim için hiç de zor olmaz" tehdidini savurmasıyla beraber diğer mahkûmların da Abdurrahman'a karşı olan yaklaşımlarında gözle görülür değişiklikler olur. Bu sayede hapisteki son üç ayını, ilk üç ayın tersine oldukça rahat geçirir. Bu arada süreç içinde Abdurrahman ile Halil'in dostlukları da her geçen gün biraz daha güçlenir. Öyle ki, Abdurrahman'ın tahliye günü geldiği zaman Halil, "kefenin cebi yok" diyerek tüm parasını bir kese içinde Abdurrahman'a verir. Bir iş bulana kadar kendisine ve annesine bu para ile bakabileceğini söyler. Vedalaşırken de Halil'in Abdurrahman'a son sözü "Hayatta ne olursa olsun elini kana bulama, kimsenin canını alma" olur; sanki iki ay sonra celladı olacak olan Abdurrahman'ı bu meslektan caydırmak istercesine...

Boyacılıktan cellatlığa

Abdurrahman hapishaneden çıktıktan sonra bir süre hapis arkadaşı Halil'in verdiği para ile idare eder. Ancak zaman içinde bu para tükenince iş aramaya başlar. Ne var ki, "zenciden siyah yüzü", Roman oluşu ve eğitimsizliğinin üstüne bir de siciline işlenen hırsızlık suçu eklenince iş bulmak iyice zor bir hâl alır Abdurrahman için. Hele hayatı boyunca hayalini kurduğu devlet memurluğu artık tamamen imkânsızdır. Nereye gitse, hangi kapıyı çalsa karşısına hep sicili çıkar. Ancak alın teriyle para kazanıp namusuyla bir hayat sürmeyi kafasına koyduğu için hapishane öncesi mesleğine geri dönmeye karar verir. Bir boya sandığı olarak tekrar sokaklarda ayakkabı boyamaya başlar. Her ne kadar şartlar zor olsa ve zengin olma hayalinin çok uzağında olsa da karnını doyuracak kadar para kazandığı için halinden memnundur.

Bir gün iş sonrası eve döndüğünde annesi polislerin geldiğini ve komiserin kendisini karakolda beklediğini söyler. Polisler kendisini aradığını duyunca Abdurrahman'ın eli ayağı boşalır. Ne yapacağını bilemez. Bir an için şehirden kaçmayı bile düşünür. Ancak kaçsa bile yakalanacağı endişesiyle çaresiz, karakola gider. Komiser kendisini güler yüzle karşılayıp, çay, sigara ikram edince çok şaşırır. Sonuçta hırsızlık suçundan hapishaneye girdiği zaman faili bulunmamış olan başka hırsızlık olaylarının da sorumluluğu üstüne kalmış olduğundan yine böyle bir durumla karşılaşacağını düşünürken, karakolda güler yüzle karşılanmasına bir anlam veremez. Komiserin kendisine işleri düşüğünü söylemesi üzerine Abdurrahman'ın, "Hepinizin ayakkabılarını boyarım abi" demesiyle beraber karakolda bir kahkaha tufanı kopar. Polislerin bu sıcak tavrının arkasındaki gerçek nedeni öğrenmesi fazla uzun sürmez. "Çok gizli devlet görevi" adı altında, hatırı sayılır bir para karşılığı kendisinden cellat olması istenir. Komiser, bu görevi kabul etmesi durumunda çok para kazanabileceğini, eğer kabul etmezse de bu işi yapacak başka birini nasıl olsa bulacaklarını anlatırken Abdurrahman'ın aklından hapishane arkadaşı Halil'in "Hayatta ne olursa olsun elini kana bulama, kimsenin canını alma" sözleri geçer. Komisere düşünmek için süre istediğini söyler.

En yakın dostunun celladı

Aradan birkaç gün geçer ve bir öğleden sonra evinin kapısı yeniden çalınır. Abdurrahman kapıyı açtığında karşısında polisleri görür. Polisler "Bu gece infaz var; cezaevine gitmemiz gerekiyor" derler. Abdurrahman başta bu işi yapamayacağını, başka birini bulmalarını söylese de daha sonra inat etmenin anlamsızlığını fark eder ve araca biner. Cezaevine ulaştığında doğrudan müdürün odasına çıkar. Burada da ilk başta cellat olmak istemediğini, kimsenin canını almak istemediğini söyler. Ancak müdürün nasıl olsa bu işi birinin yapacağını, ayrıca kafasında kukuleta olacağı için kendisini kimsenin bilmeyeceğini ve alacağı paraya bakmasını söylemesi Abdurrahman'ı ikna eder. İnfaz saatine kadar alacağı 15 bin lira ile neler yapabileceğini düşünür. Ev ve araba alma hayalleri kurar. Taksicilik yapmayı düşünür. İnsanlara, cellatlıktan para kazanıyorum diyemeyeceğine göre, kazandığı paranın kaynağı olarak bir meslek göstermek gerekir diye düşünür ve bu düşünceler kendisini iyi hissetmesini sağlar.

Ancak infaz saati geldiği zaman Abdurrahman'ın başından aşağı kaynar sular dökülür. Emin adımlarla idam sehпасına doğru yürüyen mahkûm, kendisine zor hapishane koşullarında destek olmuş, tahliye olurken bütün parasını ona vermiş olan en yakın arkadaşı Halil'den başkası değildir! Ağlayarak cezaevi müdürüne bu durumu anlatmaya çalışır. Ancak müdürü ikna edemez ve kendini Halil'in idam sehпасının başında, kukuletalı bir cellat

olarak buluverir. Her ne kadar o an Halil'in gözlerine bakmama kararı olsa da dayanamaz ve yağlı ilmiği Halil'in boynuna geçirdikten sonra bir an göz göze gelir onunla. Bir daha hayatı boyunca unutamayacağı bu bakışların verdiği suçluluk duygusuyla Halil'in altındaki tabureye öyle bir tekme atar ki, tabure yere düşene kadar Halil'in cansız vücudundaki son titremeler bile biter.

Abdurrahman artık resmen cellattır. Üstelik ona son söz olarak "bu hayatta kimsenin canını alma" diyen en yakın arkadaşının celladı... İnfaz sona erdikten sonra müdürün odasına çıkıp bir zarf içinde bekleyen 15 bin lirasını alır, koşar adımlarla bir meyhanenin yolunu tutar ve sanki geçmişte bu meyhanelerde yaşadığı itilmişliğin öcünü almak istercesine meyhaneyi kapatır. 10 dakika içinde meyhanede kendisi dışında tek bir müşteri kalmayınca daha önce yiyemediği mezelerden, yemeklerden söyler; rakı üstüne rakı içer.

Sabah olur. Hâlâ meyhane masasında rakı içerken içeri polisler girer ve Abdurrahman'a yeni bir infaz olduğunu söylerler. Akşam olunca Abdurrahman istemeye istemeye de olsa hapishaneye gider, kafasından "Bu işi ha bir kere yapmışım ha iki kere" diye geçirir ve cezaevi müdürüne 15 bin yerine 20 bin lira istediğini söyler. Müdür başta bu teklife kesin bir dille karşı çıksa da, Abdurrahman'ı 18 bin liraya ikna eder. İnfaz biter ama Abdurrahman'ın pişmanlıktan ayakta duracak hali kalmamıştır. Doğru eve gider. İki gün boyunca yataktan hiç çıkmaz. Hayata geri döndüğünde annesi pantolonunun cebindeki yüklü miktar parayı gösterir ve yine nereyi soyduğunu, ne işler karıştırdığını sorar. Abdurrahman'ın cellatlık yaptığını itiraf etmekten başka bir seçeneği kalmaz. Ancak beklediğinin aksine, annesi sırf devlete çalıştığı ve illegal işler yapmadığı için sevinir bu habere.

Gelen Gider

Yaşadığı sıkıntıları untabilmek için kazandığı parayla birkaç günlüğüne büyük şehre gidip eğlenerek ister ve İzmir'e doğru yola çıkar. Burada gittiği bir meyhanede çevresine topladığı insanlar içki ısmarlar. Yalnız kalmak o an için dayanabileceği en son şey olduğundan bol bol para harcayarak çevresinde bir kalabalık oluşmasını sağlar. Gece meyhanede edindiği arkadaşları ile beraber pavyonun yolunu tutar ve orda da en güzel masada en kaliteli içkiler ve en güzel kadınlarla felekten bir gece çakar. Ertesi gün de aynı tempo ile sıkıntılarını unutma yolunu seçince adam asmaktan kazandığı 18 bin lirayı iki gün içinde tamamen tükettiğini fark eder. Bunun üstüne son parasıyla gerisin geri Afyon'un yolunu tutar; ne cebinde beş kuruş parası kalmış ne adam astığı için yaşadığı vicdan azabından kurtulabilmiş ne de hayatının gerçekliğinden sıyrılabilmıştır. Üstelik annesinin bütün nasihatine rağmen onca paradan tek kuruş ayıramamış ne ev ne araba ne de bir iş kurabilecek birimi kalmıştır. Ancak "şans" Abdurrahman'a bir kere daha güler. Eve gelen polisler akşam gerçekleşecek olan infazın haberini getirirler.

Abdurrahman 12 gün içinde bir en yakın arkadaşı olmak üzere iki idam gerçekleştirmesine rağmen bu sefer öncekilerin aksine çok da umursamaz bu durumu. Onun için artık öncelikli olan kazanacağı paradır. Ve bu sefer parayı meyhanelerde pavyonlarda harcamamaya kararır. Annesinin sıkı nasihatleri eşliğinde infazı gerçekleştirmek üzere evden çıkar ve hapishaneye gider. Öncekiler gibi bu sefer de mahkum koğuşunda avluya getirdikleri imam doktor askerler hazır bulunur ve Abdurrahman'ın tabureye tekme atması beklenir. Ancak tekme tabureye savurmasıyla beraber Abdurrahman'ın son iki haftadır altüst olan sinir sistemi patlar ve taburenin havada dönerek uçması bu esnada da mahkumun oracıkta boynunun kırılarak ölmesi Abdurrahman'a çok komik gelir. Kontrolsüzce kahkahalarla gülmeye başlar. Avluda esen buz gibi havayı yaşlı bir gardiyanın suratına atığı şiddetli tokat keser.

Abdurrahman hayatında hiç böyle bir utanç yaşamadığını düşünerek müdürün odasına gidip parasını alır ve sokaklarda delice koşarak uzaklaşır hapishaneden. Ancak yaşadığı duygu yoğunluğu kendini yine ev yerine meyhanede bulmasına yol açar ve ertesi sabah komalık olana kadar içer. Bu gecedan sonra bir ay boyunca kimseyle görüşmez ve evden çıkmaz. Yaptığı işin getirdiği bir ruh halinin içine hapsolmüştür. Bu ruh hali bir ay sonra gelen üç kişinin idam cezalarının infaz edileceği haberi ile bozulur. Üç kişinin infazı 45 lira anlamına gelmektedir bu parayla hayatını düzene koymaya karar verir. Ancak işler hiç de beklendiği gibi yürümez. Cezaevi müdürü ona üç idam için 30 bin lira verir ve bir daha da Abdurrahman'ı ne arayan olur ne de soran. İlerleyen yıllarda cellat olmanın verdiği vicdan azabını bu sırrını afişe ederek üstünden atmaya çalışır. Herkesin cellat olduğunu öğrenmesi yalnızca itilmişliğinin ve alkole olan arkadaşılığın günden güne kuvvetlenmesini de beraberinde getirir. Cellatlıktan kazandığı son para ile Afyon sokaklarında mütemadiyen sarhoş gezer ve bir süre sonra da her zaman gittiği meyhanede kalbi alkole ve vicdan azabına daha fazla dayanamayarak ölür.

